

СЛЪНЧОГЛЕДИ

И защото бях млад, и не ми костваше нищо трудът
да обръщам земята, най-сетне всички такива
горди бурени, трескот и бледи цветя
си тръгнаха с мен от добре изораната нива.

Ще растат слънчогледите спокойно сега,
за да върнат на почвата предишната сила,
и в края на лятото ще сторят поклон пред пръстта,
обаче не зная след вършитба къде ще отидат.

Но още е рано. Те говорят с природата още.
И макар че със сигурност това е човешка заблуда,
аз отведох със себе си упорития трескот,
за да мислят живота поне отначало за чудо.

На свободата поне да узнаят точния смисъл.
Тя иска жертви – на полето да бъдеш докрая.
Дори да не могат през пътя оттатък да минат
и мечтите им слънцето една по една да изгаря.

Дори да се молят за капка вода от небето,
а то да изпраща сивите птици, които
тъпо ще бият в тях с клюнове здрави, додето
изкълват гордостта им до последната светла трошица.

И тогава ще гръмнат техните тъмни камбани
над земята, в която вече няма и кой да умира,
да повикат лихварите за каквото там е останало
от слънчогледите, дето спасиха моята нива.

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Автор: Теменуга Маринова

НУИ „Добри Христов“ - Варна